

BRIEF AAN MEZELF

In de kranten staan dagelijks ingezonden brieven, hoewel de ene krant de lezer meer ruimte geeft dan de andere, ze zijn er in terug te vinden. Heden ten dage zijn deze ingezonden brieven gewoon actueel te noemen, mede door het gebruik van de computer, met daaraan gekoppeld het internet en dus de mogelijkheid je boodschap of ongenoegen over een gelezen artikel te ventileren. Vroeger, en dan heb ik het over de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw, was Radio Veronica een veel voorkomend onderwerp, als het ging om de ingezonden brieven. Vooral de grotere landelijke dagbladen hadden dit onderwerp veelvuldig in de ingezonden brieven rubrieken. Ik herinner me bijvoorbeeld dat in 1973 de ingezonden brieven met het onderwerp 'Veronica' zelfs genummerd in het Algemeen Dagblad verschenen, waarbij niet alleen op datgene dat in de krant was geschreven werd gereageerd, maar ook reacties op ingezonden brieven binnenkwamen.

Het Algemeen Dagblad had in de begin jaren zestig trouwens een regelmatig terugkerende column 'PW Russel, gehoord en gezien', waarbij de schrijver van deze rubriek, die van 1953 tot 1989 op pagina 2 van de krant liep, zich over allerlei zaken boog. Op 14 december 1961 schreef hij een brief aan zichzelf waarin hij zich verontschuldigde voor het gegeven dat het al zo lang was geleden dat hij had geschreven. Oorzaak was ondermeer het vele televisiekijken en het gegeven dat er kijkgeld diende te worden betaald er ook gekeken diende te worden.

Vervolgens maakte hij de vergelijking met Radio Veronica, uitzendend vanaf zee en waar de luisteraars niet voor hoefden te betalen daar de reclame op het station het nodige geld opbracht om het te laten draaien. Hoewel hij zich vervolgens redelijk afzette tegen bepaalde reclamespots, zoals Nur Die.

PW russel
gehoord
en
gezien

BRIEF AAN MEZELF

Veronica en Berzie in allebei zit muziek

IK MOEST JE allang weer eens schrijven, maar je weet hoe dat gaat tegenwoordig met dat televisiekijken; een mens heeft geen avond meer vrij. En dan die zaterdag en zondag, het is bijna geen doen meer nu ze om half acht al beginnen. Rustig eten is er niet meer bij; hup, hup een bal gehakt en voor het kastje, want we zijn ten slotte goede Nederlanders en we hebben ons kijkgeld betaald, dus daar moet iets voor terugkomen, nietwaar?

Dat is nou het heerlijke met Veronica, vind je niet? O, dat wist je al, dat het halve land elke dag naar die boot op zee luistert? En het kost niks! Ja, ja, muziek en wat reclame en al dat praten gunnen ze aan Hilversum. Een nieuwtje, gisteren gehoord op een verjaardag: weet je dat er een boel mensen zijn die brieven naar Veronica schrijven en dan zeggen: Mijne Heren, we vinden die muziek van u geweldig, maar kunt u die reclame ertussen niet weglaten? — Om je naar te lachen, wat?

Zelf uitmaken

't Is anders wat met die uitvindingen tegenwoordig. Nu zijn er hoezen te krijgen om over je telefoon te trekken. Dan heb je in een wip een rode, een witte of een gele telefoon. Alleen hebben ze vergeten ook hoesjes voor de hoorn te maken en die blijft zwart.

Ja, en die... wat schreef je me laatst ook weer? Juist, die goedkope nylons. Ja, da's waar, ook weer door die reclame van Veronica. Die roept de hele dag maar dat Nur Die zo goed is. Een gulden, vier dubbeltjes en een stuiver en de vrouwen hebben de benen bedekt. Ja, ja, net wat ik dacht, die kousenfabrieken gaan nu te keer zeg, niet te geloven. Deugt niks van, zeggen ze, de voet is niet stevig, de hiel niet dubbel, het teenstuk enkel gebreid... Ik had overigens nooit gehoord dat nylons werden gebreid, maar het is heerlijk om er allemaal naar te luisteren. Wat? Ja, natuurlijk, dat ben ik roerend met je eens: laat het de vrouwen zelf uitmaken of ze die goedkope kousen willen dragen, daar hebben ze geen fabrieken bij nodig.